

رحم دل بادشاہ

رحم دل بادشاه

مرسوم : حوراء بهن ملا زهير بجائي هريانه والا

سنة ١٤٤٠ هـ

ايڪ جنگل ما ايڪ گھنو مھوتو ھاڻي رھتو
تھو، گھنو طاقت ور، اھڻے پوتائي طاقت پر گھنو
گھمند ھتو.

ھاڻي جنگل ما بيجا جانورو پر گھنو ظلم ڪرتو
انے سگلا جانورو اھنا سي گھنا درتا ٿھا.

يہ جنگل ما ايڪ ثعلب (لومري) رھتي ٿي، ايڪ دن ثعلب يہ
سگلا جانورو نے جمع ڪيڊا انے سگلا نے ڪھيو

"اين سگلا اهاڻي نا ظلم

ما ڊي نے ڪهاں لگ

رھيسوں؟ اھنا خوف ما ڪھاں

لگ جيوي سوں؟ تمیں سگلا مارو

ساٿھ ايتا ھوئي تو اپنے سگلا ھيلہ

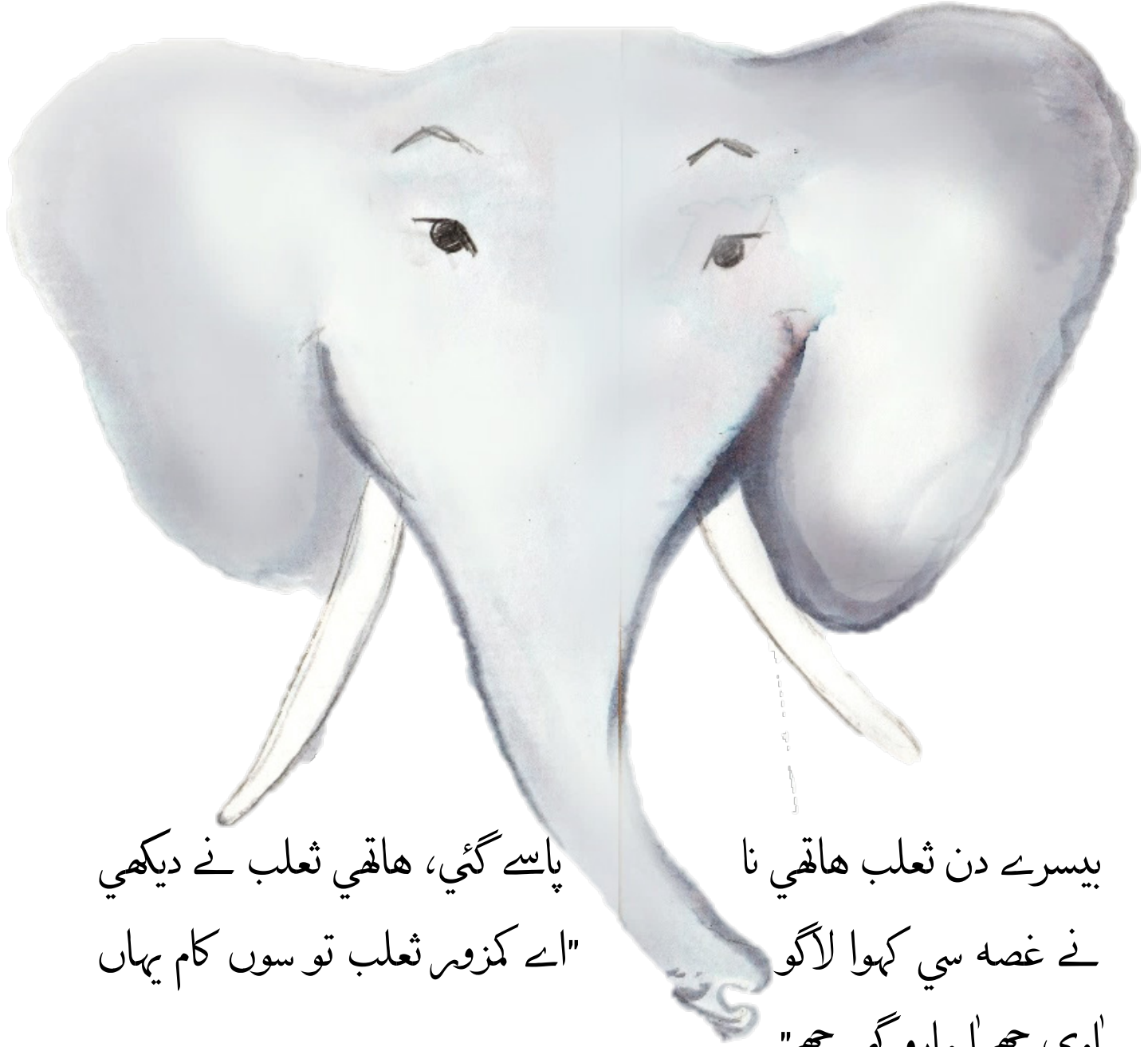
ڪري نے ھاڻي نے ماري ڏئي"

ثعلب ني وات سني نه سگلا جانورو گھبرائي گيا انه سگلا يه
ايك اواز ما كهيو كه نه نه ا اتنا مھوتا ھاڻي نه اپن ڪئي نهين
ڪري سڪيئي. تمنه جه ڪروو هوئي ته ڪرو همين تمنه ساڻه
نهين اڀيئي. ايم ڪهي نه سگلا وهاڻ سي جاوا لاڳا.

سگلا نه جاتا ديکھي نه ثعلب يه ڪهيو ڪه تمنه
مارو ساڻه نه اڀتا هوئي تو نه اڀو، ڪئي نهين
ميه اڪيلو ڪئي چال چالي نه
ھاڻي نه ماري س.

پاسے گئی، ہاتھی ثعلب نے دیکھی
”اے کمزور ثعلب تو سوں کام یہاں

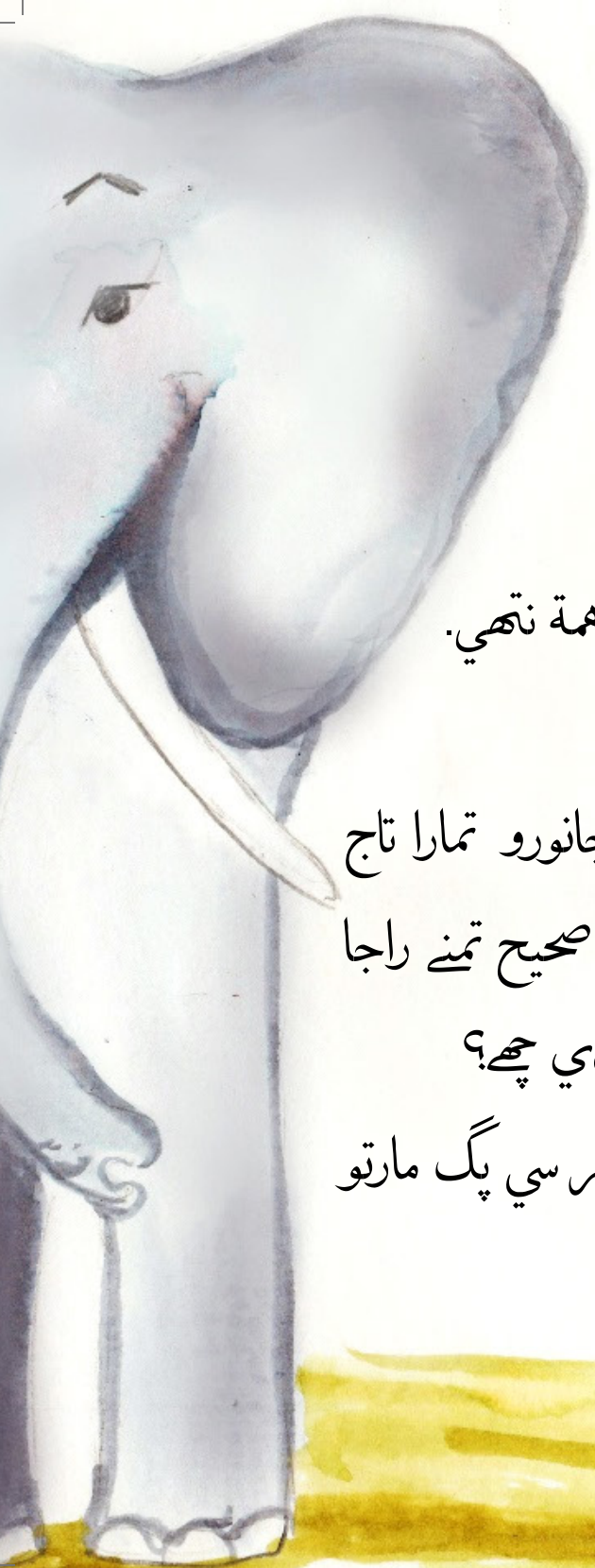
بیسرے دن ثعلب ہاتھی نا
نے غصہ سی کہوا لاگو
’اوی چھے ا’ مارو گھر چھے“

ثعلب يه كهيو "هاهي بهائي هاهي بهائي! تمس اتا مهوتا انه طاقتور
چهو، تماري طاقتو نه ديكهي نه جنگل نا سگلا جانورو ني خواهش
چهي كه تمس همارا راجا بنو"

ثعلب ني اوات سني نه هاهي تو خوشي سي پهلوائي گيو انه كهوا
لاگو "مس تمارا سگلا نو راجا بنيس. ضرور بنيس، مگر ماري ايك
شرط چهي"

ثعلب يه كهيو "سو شرط چهي هاهي بهائي؟"

هاهي يه كهيو "مس راجو بنو تو پچهي اسد (شير) راجو نهس،
پورا جنگل ما مارو راج چلي، مارا سو پورا جنگل ما ييجو كوئي
راجو هوئي سكه نهس. بولو ماري شرط منظور چهي؟"

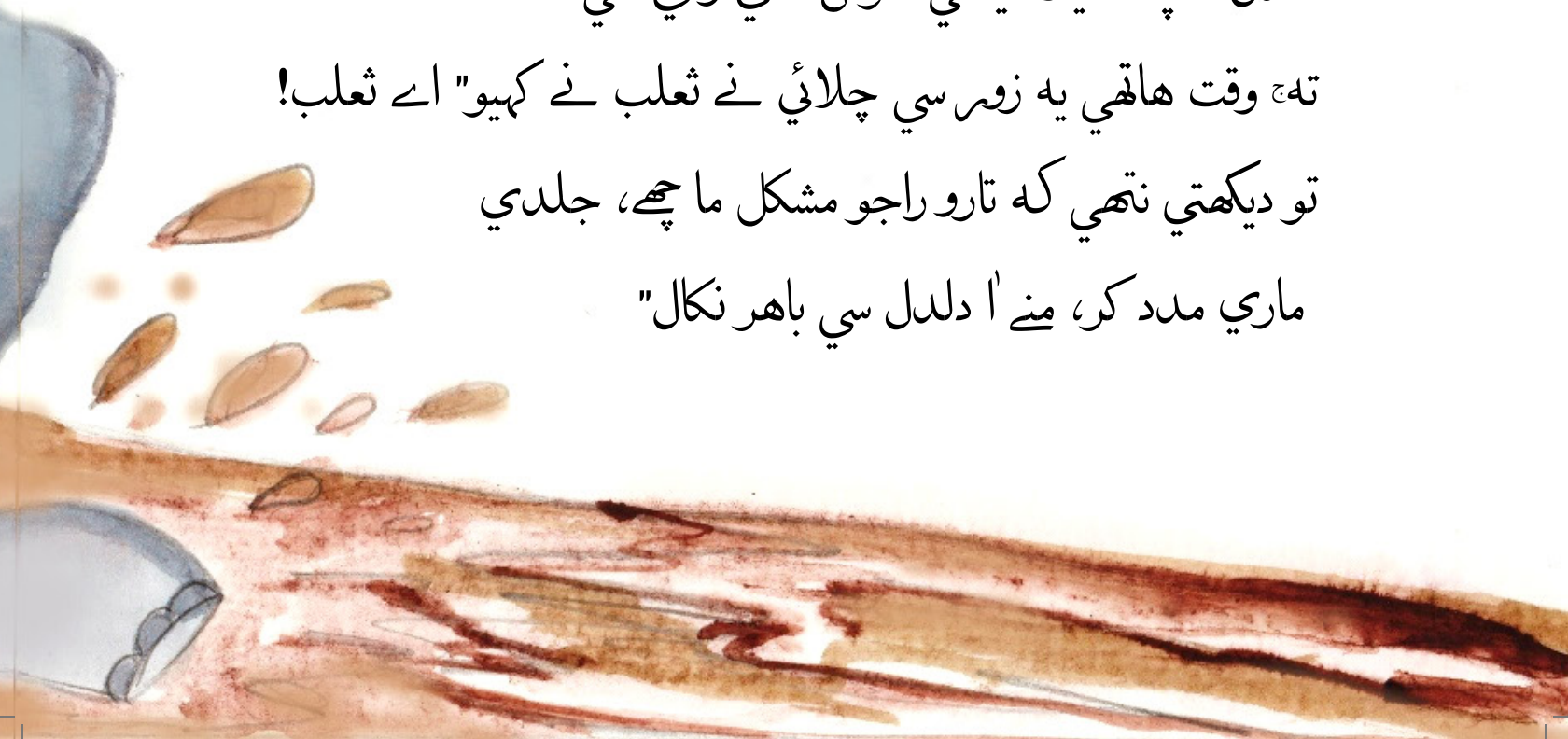
ثعلب يه من ما انے من ما مسکراتا هوا
کھيو "ارے هاڻي ٻھائي، تمين تو اسد ني
وات نه ڪرو تو اچھو. اسد خود تمارا سي گھنو
بينے چھ. اتو بينے چھ ڪه تمارا سامنے ٻھي اواني ھمہ نھي.
پچھي جلدي جلدي ڪرتا هوا ثعلب يه کھيو
" چلو ٻھائي جلدي ڪرو تلاب نا اوپر سگلا جانورو تمارا تاج
پوشي ني وار جوئي رهيا چھ، تمين دیکھجو تو صحيح تمنے راجا
بناواني خوشي ما سگلا يه سون سون تياريو کيدي چھ؟
هاڻي ثعلب نا پاچھل پھولاتو پھولاتو، زور زور سي پگ مارتو
چلوا لاگو

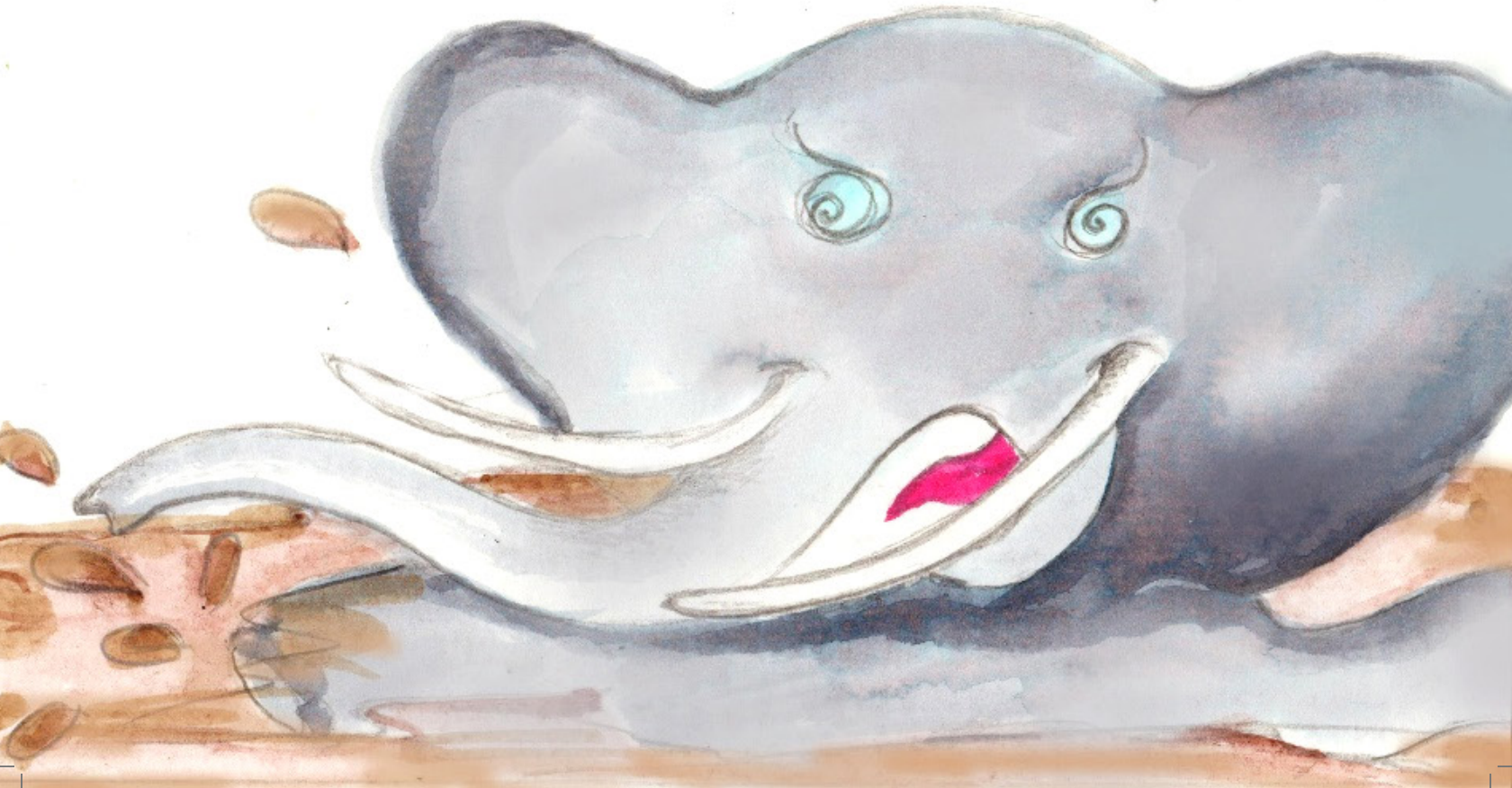
چلتا چلتا هاڻي انے ثعلب اڪ دلل ڀاسے سي گذرا، ثعلب نو
ونرن تو کم يه تو اساني سي دلل ڀرسي ڀسار ٿئي گئي، پن هاڻي
تو کتنو مھوتو انے ونرن دار هتو، ونرن نا سبب هاڻي دلل ما
پھنسي گيو.

دلل نا باھر ثعلب ڪھري ڪھري مزه لئي رھي ٿي، هاڻي ن
دلل ما پھنسا ئيلا ديکھي خوش ٿئي رھي ٿي.

تہ وقت هاڻي يه زور سي چلائي نے ثعلب نے کھيو" اے ثعلب!
تو ديکھتي نھي ڪہ تارو راجو مشڪل ما چھ، جلدي
ماري مدد ڪر، منے ا دلل سي باھر نکال"

اُسنی نے ثعلب یہ ہاتھی نے کہیو "اے ہاتھی، تو ظالم انے بے
رحم چھے . تارا جیوا ظالم نے ہمیں ہرگز بادشاہ نہیں مانتا، ا تو تنے
ماروا نی، ماری چال ہتی انے تو ماری چال ما ا جے پھنسی گیو."

ثعلب انے ھاٲي وات كرى رھيا ٲا اتنا ما اسء وھاں ايو، اسء يہ
ءيكھو كہ ھاٲي ءلءل ما ٲھنسي گيو ٲھ، اسء يہ ثعلب نے كھيو
"اے ثعلب تمیں ءيكھي رھيا ٲھو كہ ھاٲي ءلءل ما ٲھنسي گيو
ٲھ انے تمیں كئي نہيں كرتا؟ سوں كام اھني مءء نہيں كرتا؟
ثعلب يہ كھيو "اے باءشاہ ! اے شير، ا ھاٲي كتنو ظالم ٲھ، اٲنے
سوں كام اھني مءء كريئے؟"

تہ وقت اسد یہ کہیو کہ ہاتھی ظالم چھے مگر اپنے تو ظالم نہی
نے، یہ ظلم کرے پن اپنے تو اہنا ساتھ بھلائی، کروی جوئی،
اچھا لوگو برائی نو بدلو بھی اچھائی سی، اے چھے"
ایم کہی نے اسد یہ ہاتھی نے دلدل ماسی
نکلو اما مدد کیدی انے اہنے بچاوی لیدا۔

اسد ني رحمة ديكهي نه هاقي شرمائي گيو انه غلطي نو
احساس تھيو.

ہاتھی اسد نے کہے چھے

"اے بادشاہ! میں ماری طاقت نا گھمند پر سگلا پر ظلم کرتو تھیو، ایم
سمجھتو تھو کہ ظلم کرنا ر مھوتو چھے، مگر اے تمیں یہ ماری انکھ
کھولی دیدی۔

منے معلوم پرو کہ جہ نا دل ما
بیسرا واسطے رحمتہ ہوئی یہ
مھوتو چھے!

جہ نو دل مھوتو ہوئی
یہ سردار بنے۔ تو اے
اسد تمیں جنگل
نا سچا راجا چھو۔

امیر المؤمنین مولانا علی ابن ابیطالب ص ع فرماوے چھ

إِعْجَابُ الْمُرءِ بِنَفْسِهِ دَلِيلٌ عَلَى ضَعْفِ عَقْلِهِ

مرد نو غرور کروو ۔ اہنا عقل نی کمزوری پر دلالت

چھ

A man's vanity is proof of his feeble-mindedness.

